

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **G. L., S.**, okres Č., zastúpený *JUDr. L. P.*, advokátom so sídlom Ž. proti žalovanému : **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Sekcia verejnej správy**, Drieňová č. 22, Bratislava v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2007/03684/3FI zo dňa 2. apríla 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/68/2007 – 33 zo dňa 16. septembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/68/2007 – 33 zo dňa 16. septembra 2008, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline č. k. 21S/68/2007 – 33 zo dňa 16. septembra 2008 zamietol žalobu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 2007/03684/3FI zo dňa 2. apríla 2007, ktorým potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu v Č., Odboru všeobecnej vnútornej správy č. PS 383/06 HŽ zo dňa 18. decembra 2006, ktorým

správny orgán uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Žalobca sa priestupku mal dopustiť úmyselným narušením občianskeho spolunažívania iným hrubým správaním, a to tak, že dňa 19. apríla 2005, v čase okolo 16.00 hod., na účelovej komunikácii KN 6108 vedúcej okolo domu č. 170 obci S., pri stavbe bez popisného čísla, ktorá sa nachádza vedľa maringotky, kde žalobca býva, dvakrát oblial vodou z vedra svoju matku A. L. a pritom jej nadával slovami „Ty stará piča, choď do piče, nemáš tu čo robiť.“ Potom od svojej maringotky niekoľkokrát štuchol kolom do brucha svojmu bratovi a pritom mu nadával „do slepých, nech ide do piče.“ Za spáchanie priestupku správny orgán v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. a/ v nadväznosti na ust. § 12 ods. 1 a v rozpätí stanovenom podľa ust. § 49 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch uložil žalobcovi sankciu – pokarhanie a povinnosť zaplatiť trovy konania v sume 500,00 Sk (16,60 €).

Účastníkom súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch predmetného rozsudku krajský súd uviedol, že žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa v dostatočnom rozsahu vykonali dokazovanie a z vykonaných dôkazov bol prijatý správny záver. Z celého obsahu pripojených spisov žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, z priebehu ich konania, doložených zápisníc, ktoré zahŕňajú spôsob dokazovania výpoveďami svedkov, nebolo krajským súdom zistené porušenie § 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej v texte rozsudku iba „Správny poriadok“). V rámci správneho konania boli vykonané všetky označené a dostupné dôkazy pre posúdenie a vyhodnotenie skutku, ktorého sa mal dopustiť žalobca. Zo zápisníc o prejednávaní priestupku vyplynulo, že všetci svedkovia boli poučení o zákonnej povinnosti vypovedať pravdivo, preto z obsahu ich výpovedí v čase konania i v čase rozhodovania krajského súdu, bolo nevyhnutné vychádzať ako z relevantného dôkazu vykonaného pred správnym orgánom. Z dostatočne vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa preukázané, že žalobca sa dopustil skutku, ktorý je uvedený v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote dňa 5. novembra 2008 žalobca odvolanie, ktoré odôvodnil tak, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Ďalej

namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že skutkovým pochybením súdu prvého stupňa bolo, že nestotožnil miesto, kde údajne k skutku malo dôjsť. Žalobca navrhoval, aby pre špecifikáciu bol prizvaný znalec z odboru zememeračstva, ktorý vzhľadom na svoju odbornú spôsobilosť môže ako jediný sa kompetentne vyjadriť k tomu, komu nehnuteľnosť, kde k incidentu malo dôjsť, vlastnícky patrí. Či si žalobca bránil svoj majetok na svojom alebo nie, čo má pre posúdenie konania a následnej zodpovednosti zásadný význam. Poukázal na ustanovenia Trestného zákona o trestnom čine porušovania domovej slobody. Na mieste samom bola v priestupkovom konaní potvrdená taktiež prítomnosť dvoch osôb – A. L., R. L.. Špecifikácia miesta údajného incidentu bola potrebná, aby mohlo byť objektívne posúdené aj konanie týchto osôb, či sa proti žalobcovi nedopustili protiprávneho konania.

Žalobca ďalej uviedol, že prvostupňový súd sa nesprávne stotožnil s postupom žalovaného, keď nevykonal dôkazy výsluchom svedkov (D. L., M. V.), čo odôvodnil tým, že D. L. nebol priamym účastníkom spáchania prejednávaneho priestupku. Poukázal žalobca, že zákonné ustanovenia Správneho poriadku kladú všetky dôkazy do roviny rovnocennosti, žiaden dôkaz nie je nadradený, významnejší a iný podradený, nevýznamný, súd rozhodol v rozpore s ust. § 34 ods. 5 Správneho poriadku. Zostali nezodpovedané otázky, z akého dôvodu prišiel D. L. na miesto incidentu, aká bola situácia po jeho príchode, aké osoby sa tam nachádzali, čo vypovedali atď. Objasnenie situácie si vyžadovalo, aby zodpovedal na položené otázky aj ďalší navrhovaný svedok – M. V., s ktorým bol žalobca uzatvorený v maringotke. Vystávajú otázky, kto ich do maringotky zatvoril, aké osoby sa tam nachádzali, čo vypovedali atď. Žalobca uviedol, že v prípade nejasností mala byť nariadená konfrontácia na odstránenie rozporov vo výpovediach poškodených A. L. a R. L. a jeho samotného, prípadne ďalších ním navrhovaných svedkov.

Ďalším pochybením, ktoré žalobca vytýkal prvostupňovému súdu bolo, že tento sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že slovo „piča“ má význam všeobecne známy a preto ho nie je potrebné zvlášť preukazovať alebo iným spôsobom zdôvodňovať. Žalobca poukázal na str. 6 napadnutého rozsudku, kde súd prvého stupňa konštatoval, že môžu existovať regióny, kde sa toto slovo alebo jeho spodobenie používa aj v súvislosti s iným významom, teda mal súd v tomto smere vykonať dokazovanie a to pretlmočením skalického

nárečia do slovenského spisovného jazyka, a tak mali byť formulované výrazy, ktoré sa uvádzajú vo výrokovej časti rozhodnutia vydaného žalovaným.

Žalobca uviedol, že sa nestotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o tvrdenia poškodeného R. L., že žalobca ho mal údajne štuchať kolom do brucha. Súd sa stotožnil iba s tvrdením poškodeného a nevysporiadal sa s argumentáciou žalobcu, že nebola preukázaná existencia predmetu a tiež, že R. L. je osobou nevidiacou, teda ako môže tvrdiť, že práve žalovaný sa mal dopustiť takéhoto konania. Uviedol, že žiadneho protiprávneho konania sa nedopustil, práve naopak poškodení sa dopustili protiprávneho konania proti jeho osobe.

Záverom navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne rozsudok zmeniť a žalobnému návrhu vyhovieť v celom rozsahu.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že žalobca neuvádza žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by bolo potrebné sa vyjadriť a poukázal na vyjadrenie, ktoré bolo podané k žalobe. V tomto vyjadrení právny predchodca žalovaného – Krajský úrad v Ž., odbor všeobecnej vnútornej správy, uviedol, že miesto spáchania skutku bolo riadne zistené, na jeho označení sa svedkovia zhodli. Pri označení miesta spáchania skutku zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch neukladá, aby miesto udalosti bolo špecifikované podľa údajov z katastra nehnuteľností, preto na účely označenia miesta postačuje napr. aj bližšie určenie miesta podľa určitých bodov vyskytujúcich sa na tomto mieste alebo v blízkosti tohto miesta. Navyše, ako odvolací orgán v napadnutom rozhodnutí uviedol, správny orgán nie je oprávnený riešiť vlastnícke vzťahy k pozemkom ani majetkovoprávne vzťahy z nich vyplývajúce. Pre účely priestupkového konania je zisťovanie miesta podstatné jednak pre označenie obce, ktorá je určená za príjemcu pokuty a taktiež v tej súvislosti, či svedkovia mohli svojimi zmyslami vidieť a počuť skutočnosti, ktoré sú predmetom konania.

K navrhovanému doplneniu dokazovaniu výsluchom M. V. správny orgán uviedol, že z výpovedí svedkov vyplýva, že tento sa v čase spáchania priestupku na mieste nenachádzal, preto nepovažoval za potrebné ho opätovne vypočuť. Vypočutie D. L. nepovažoval správny orgán za potrebné vykonať, pretože táto osoba nebola prítomná pri spáchaní priestupku. Správny orgán poukázal, že obsahom skutku bolo oblieť A. L. vodou z vedra, vypovedanie hrubých výrazov proti nej a R. L. a štuchanie kolom do brucha R. L. D. L. o týchto

skutočnostiach nemohol vypovedať, keďže nebol pri spáchaní skutku, ktorý je predmetom konania a žiaden iný skutok predmetom tohto konania nebol.

K nezaisteniu predmetu, ktorým mal žalobca štučať R. L. do brucha správny orgán uviedol, že tento skutok bol potvrdený výpoveďami svedkov – A. L. a D. R., a jeho zaistenie je právne irelevantné k správaniu sa žalobcu voči R. L.

K námietke ohľadne nedostatočným vysporiadaním sa s významom slova „piča“, správny orgán uviedol, že zdôvodnenia žalobcu považuje za účelové vzhľadom na vzniknutý konflikt medzi príbuznými, ktorý v tom čase prebiehal. Neobstojí argument žalobcu, že v skalickom nárečí sa obložený chlieb povie „pica“, takisto že v reštaurácii si dajú „picu“, pretože sa jedná o dve rozdielne slová aj po stránke pravopisu a výslovnosti. Význam slova „piča“ je vo všeobecnosti známy a netreba ho preto dokazovať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že krajský súd v prvostupňovom konaní prejednal napadnuté rozhodnutie na nariadenom pojednávaní dňa 16. septembra 2008, na ktorom sa žalovaný zúčastnil spolu so svojim právnym zástupcom, mal možnosť sa k prejednáwanej veci vyjadriť. Odvolací súd nepovažoval preto za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie, v odvolaní žalobca uviedol rovnaké skutočnosti, ktoré boli predmetom posúdenia v konaní pred súdom prvého stupňa a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

www.supcourt.gov.sk.. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. februára 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Z obsahu priložených spisov vyplýva, že dňa 18. decembra 2006 rozhodnutím Obvodného úradu v Č., Odboru všeobecnej vnútornej správy, bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Toto rozhodnutie bolo napadnuté odvolaním žalobcu, ktoré odvolací orgán zamietol a rozhodnutie obvodného úradu potvrdil.

Správne orgány ustálili právne posúdenie skutku tak, že žalobca sa priestupku dopustil úmyselným narušením občianskeho spolunažívania iným hrubým správaním na tom skutkovom základe, že dňa 19. apríla 2005 v čase okolo 16.00 hod. na účelovej komunikácii KN 6108 vedúcej okolo domu č. X. v obci S., pri stavbe bez popisného čísla, ktorá sa nachádza vedľa maringotky, kde žalobca býva, dvakrát oblial vodou z vedra svoju matku A. L. a pritom jej nadával slovami „Ty stará piča, choď do piče, nemáš tu čo robiť“ a potom od svojej maringotky niekoľkokrát štuhol do brucha svojmu bratovi R. L. a pritom mu nadával „do slepých, nech ide do piče.“

Žalobcovi bola uložená sankcia pokarhanie v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 12 ods. 1 v rozpätí určenom ust. § 49 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Zároveň žalobca bol zaviazaný v súlade s ust. § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v nadväznosti na Vyhlášku Ministerstva vnútra č.411/2006 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupku, uhradiť trovy priestupkového konania vo výške 500,00 Sk.

Správne orgány pri objasňovaní priestupku vykonali dôkazy najmä svedeckými výpoveďami – výpoveď A. S. (zo dňa 14. júla 2005, zo dňa 10. novembra 2005, zo dňa 18. októbra 2006), výpoveď poškodenej A. L. (zo dňa 22. júla 2005, zo dňa 28. novembra 2005), výpoveď poškodeného R. L. (zo dňa 22. júla 2005, zo dňa 28. novembra 2005), výpoveď svedkyne D. R. (zo dňa 12. apríla 2006), výpoveď svedka (M. V. zo dňa 28. februára 2006). Dňa 5. decembra 2005 a taktiež dňa 28. februára 2006 sa na ústnom prejednávaní priestupku uskutočnila konfrontácia medzi svedkyňou A. S. a žalobcom za prítomnosti jeho právneho zástupcu.

Správny orgán prvého stupňa taktiež vykonal obhliadku na mieste dňa 20. novembra 2006, ktorej sa zúčastnil žalobca, jeho právny zástupca, svedkovia A. S., D. R., ktoré aj na tejto obhliadke boli správnym orgánom vypočuté, taktiež sa zúčastnila poškodená A. L. Nezúčastnil sa ohliadky predvolávaný svedok M. V., doručenie mal vykázané dňa 9. novembra 2007.

Pri určovaní druhu sankcie správny orgán bral do úvahy, že žalobca bol ochotný sa zmieriť a vec ukončiť.

Na základe vykonaných dôkazov správny orgán vyhodnotil dôkazné prostriedky, každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti a dospel k záveru, že skutok sa stal, tak ako bol opísaný vo výrokovej časti preskúmaného rozhodnutia.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch priestupku sa dopustí ten, kto

- a) inému ublíži na cti tým, že ho urazí alebo vydá na posmech,
- b) inému z nedbanlivosti ublíži na zdraví,
- c) úmyselne uvedie nesprávny alebo neúplný údaj pred štátnym orgánom, pred orgánom obce alebo pred organizáciou za účelom získania neoprávnenej výhody,
- d) úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním,
- e) od iného násilím sám alebo za pomoci ďalších osôb vymáha majetkové práva alebo práva z nich vyplývajúce, o ktorých sa domnieva, že mu patria bez vykonateľného rozhodnutia príslušného orgánu,

f) napomáha osobnou účasťou násilnému vymáhaniu majetkových práv alebo práv z nich vyplývajúcich, hoci na ich vymáhanie niet vykonateľného rozhodnutia príslušného orgánu.

Podľa § 49 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch za priestupok podľa odseku 1 písm. a/ možno uložiť pokutu do 1000 Sk, za priestupok podľa odseku 1 písm. b/ až d/ a písm. f/ pokutu do 3000 Sk a za priestupok podľa odseku 1 písm. e/ pokutu do 10 000 Sk.

V správnom súdnictve sa súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade skúma, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 34 ods. 6 Správneho poriadku skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnymu orgánu z úradnej činnosti netreba dokazovať.

Žalobca sa v podanom odvolaní domáhal doplnenia dokazovania v tom smere, že nebolo presne stotožnené miesto spáchania skutku. Špecifikácia miesta v súvislosti s prítomnosťou iných osôb na mieste samom je, v tomto prípade, pre posúdenie zákonnosti preskúmaného rozhodnutia právne irelevantná. Výrok rozhodnutia o postihu musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade aj evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným (mutatis mutandis rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 28/2007 zo dňa 1. septembra 2008 zverejnený pod číslom 69/2008). Vo výroku preskúmaného rozhodnutia je miesto spáchania skutku označené dostatočne určito na to, aby tento skutok nemohol byť, spolu s vymedzením jeho ostatných znakov tam uvedených, zamenený s iným skutkom, preto doplnenie dokazovania v navrhovanom smere považuje odvolací súd za nedôvodné. V súvislosti s ďalšou argumentáciou žalobcu odvolací súd poukazuje, že použitie ustanovení o nutnej obrane resp. krajnej núdzi v zmysle ust. § 2 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch je možné, jedine ak sú splnené podmienky pre ich použitie, ktorými sa rozumie primeranosť a subsidiarita, pričom každé (inak protiprávne) konanie na ochranu záujmu chráneného zákonom musí tieto atribúty spĺňať, konaniu žalobcu tieto znaky pričítat nemožno.

Pokiaľ ide o doplnenie dokazovania výsluchom svedkov M. V a D. L., ktoré navrhoval žalobca, z obsahu pripojených spisov vyplýva, že M. V. bol správnym orgánom vypočutý dňa 28. februára 2006, na miestnu ohliadku sa nedostavil, hoci predvolanie mu bolo doručené. D. L. bol správnym orgánom predvolávaný, a to dňa 6. februára 2006 na prejednanie priestupku uskutočnené dňa 28. februára 2006, zásielku určenú do vlastných rúk si v odbernej lehote na pošte neprevzal, taktiež bol tento svedok predvolávaný dňa 24. marca 2006 na ústne pojednávanie uskutočnené dňa 12. apríla 2006. Tohto sa z dôvodu dočasnej pracovnej neschopnosti nezúčastnil, pričom správny orgán jeho ospravedlnenie akceptoval.

V zmysle ustanovení Správneho poriadku vykonávanie dôkazov patrí správnymu orgánu, ktorý nie je viazaný iba návrhmi účastníkov. Z výpovede svedka M. V. zo dňa 28. februára 2006 vyplýva, že v čase spáchania skutku na mieste spáchania sa nenachádzal, tak

ako sa tam nenachádzal ani D. L., čo vyplýva z výpovede A. S. a D. R. Smerovať dokazovanie k objasneniu prítomnosti, prípadne jej príčin, D. L. na mieste samom je pre posúdenie právnej zodpovednosti za spáchanie priestupku irelevantné.

Správne teda postupoval správny orgán, keď účasť navrhovaných svedkov pri ďalších úkonoch nepovažoval za potrebnú zabezpečovať prevedením. Pre postup podľa § 42 ods. 1 Správneho poriadku neboli splnené podmienky, pretože konanie mohol správny orgán uskutočniť aj bez ich prítomnosti.

Pokiaľ ide o námietku ohľadne výkladu slova „piča“ a nedostatočného zistenia skutkového stavu v tejto súvislosti, táto, ako ju uviedol žalobca neobstojí. Uvedený výraz má význam všeobecne známy, ktorý má hanlivý, vulgárny, urážlivý charakter. Aj napriek poukazu na iné významy podobne znejúcich slov (jedlo, použitie v iných jazykoch) nemožno sa s týmto tvrdením žalobcu stotožniť. Z obsahu svedeckých výpovedí vyplýva, že žalobca poškodeným nadával, preto použitie slova „piča“ v inom význame, tak sa ako to uvádza v odvolaní, nie je logické a argumentáciu v tomto smere považoval odvolací súd za účelovú.

Žalobca taktiež namietal, že krajský súd si osvojil argumentáciu poškodeného, že žalobca ho mal štuchať kolom do brucha a nevysporiadal sa s argumentáciou žalobcu, že nebola preukázaná existencia predmetu a tiež, že R. L. je osobou nevidiacou, teda ako môže tvrdiť, že práve žalovaný sa mal dopustiť takéhoto konania.

Odvolací súd odôvodnenie súdu prvého stupňa považuje v tejto časti za dostatočné, keď uviedol (str. 6. dole, str. 7 hore napadnutého rozsudku), že považoval výpoveď R. L. za hodnovernú, pričom bral do úvahy samotnú skutočnosť, že uvedený predmet nemohol vidieť pre svoje postihnutie, ale pociťoval štuchanie do tela a mohol teda rozlíšiť, že bolo vykonané bližšie nešpecifikovaným predmetom, ktorý bol podobný kolu. Že k uvedenému skutku došlo, mal súd prvého stupňa preukázané z výpovedí svedkov. Pokiaľ aj predmet nebol zabezpečený, tento fakt nevyvoláva záver, že k uvedenému skutku skutočne nedošlo. V súvislosti s vyššie uvedeným nemožno prisvedčiť námietke žalobcu ohľadne nedostatku v dôvodoch napadnutého rozsudku.

Právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky subsumuje právo na riadne a náležité odôvodnenie rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2

O.s.p.. Rozhodnutie musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 119/03 zo dňa 16. septembra 2003).

V zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12. mája 2004) ako aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudky vo veciach V. D. H. proti H. z 19. apríla 1994, R. T. proti Š. z 9. decembra 1994, G. R. proti Š. z 21. januára 1999) vyplýva, že „dobré“ odôvodnenie nemožno chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odôvodnenie rozsudku krajského súdu obsahuje stručné, jasné a výstižné vysvetlenie, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, taktiež prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu, že dôkazy vykonané správnym orgánom potvrdili, že zo strany žalobcu došlo ku konaniu, ktorým naplnil skutkovú podstatu priestupku uvedeného v ust. § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Správny orgán postupoval súladne s ust. zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch ako aj Správneho poriadku, keď pri posudzovaní konania žalobcu vychádzal z vykonaných dôkazov, ktoré vyhodnotil samostatne ako aj vo vzájomnej súvislosti. Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé tento záver spochybníť, preto bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a rozsudok odvolací súd ako vecne správny v zmysle ust. § 219 ods.1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p., keď žalobcoví, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 18. februára 2010

JUDr. Eva Babiaková, Csc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Dagmar Bartalská